

RESSÒ DE LA PARAULA

L'Església de la resta: qui quedarà? (IV)

Quan veiem que el pagès poda els arbres, deixant-los mig nus, pensem que, si les plantes tinguessin sentiments, els seus crits de protesta se sentirien a quilòmetres de distància. No hi hauria cap arbre que no estigués orgullós de les seves branques i les seves fulles. ¿Qui pot pensar que sobren branques i fulles, després del que costa fer-les créixer a través de les inclemències del temps i l'aridesa de la terra? No és més bell un arbre ufanós?... Però el pagès és tossut i ferm, el seu judici és implacable. I és que pensa, té experiència, és savi, fa cas de la seva saviesa abans que dels sentiments.

La poda és una purificació, que redundarà en fruits abundants.

No inventem res. Ja ens ho va dir Jesús. Per a Ell la poda és una neteja (com el baptisme o la seva renovació en el sagrament de la reconciliació): «El meu Pare, com a bon pagès, arrenca les sarments seques, i les que donen fruit les talla (les poda) perquè en donin més» (Cf. Jn 15,1-2).

Des de fa molts anys, pràcticament des de la conclusió del Concili Vaticà II, se sent sovint aquesta pregunta: quina Església volem? i, en conseqüència, quina Església construïm? Aquesta forma de parlar pot amagar greus oblits i errors. Abans caldria preguntar a Jesucrist quina Església

vol Ell, i fins i tot quina Església va fent Ell, d'acord amb la seva manera de procedir al llarg de la Història de la Salvació. Perquè potser creiem que es tracta només de «fer», construir, inventar, quan potser en realitat Ell vol purificar i podar. Més encara, en aquest cas, la poda, igual que l'extracció del jull en el camp segons la paràbola, està reservada a qui ho sap i ho pot fer bé: el Pare, els àngels que l'obeeixen, en el moment oportú, de la manera pertinent...

Tenim, això sí, certes extretes de l'escolta dels ensenyaments de Jesús i de l'observació de la seva conducta. Potser la característica fo-

namental de l'Església «purificada» és la pobresa. Una Església pobra, no en el sentit que hagi buscat la pobresa per ella mateixa (o per qualsevol altre motiu), sinó en el sentit que cerca per sobre de tot reconèixer l'obra de Déu en ella. Una Església que sap quin va ser l'error, origen del seu fracàs, quan es va deixar guiar pels seus propis càlculs, no va escoltar a Déu, ni li va demanar el seu favor, es creia sàvia i capaç, es va confiar de les seves pròpies forces i dels recursos que li oferia el món.

—Jesucrist no va buscar mai una Església d'«elit», una minoria triada de fidels «purs». No es van dissimu-

lar mai els pecats i febleses dels seus deixebles. Formava part de la seva pobresa fins i tot el fet de cometre errors morals. Tampoc no es va envoltar de persones influents o de gent assenyalada per la seva capacitat intel·lectual o pel seu poder polític o econòmic ni pel seu lideratge cultural...

—Els fidels membres de l'Església sortida de la prova no estan «obsessionats» pels resultats. Saben que Déu compta amb ells, però treballen a fons perdut: l'acció i els fruits són seus, perquè estan en ells, però només són conseqüència del poder i de la gràcia de Jesucrist.

—«L'Església de la resta» assumeix qualsevol sofriment, en forma de fracàs, soledat, assetjament, manca de mitjans, etc., perquè està convençuda que acompanya el seu Espòs en la seva mort i resurrecció. No li resulta estranya qualsevol forma de mort si segueix fidel al seu Espòs. Al contrari, està segura que l'amor continuarà triomfant.

«L'Església de la resta» és el triomf del do, de la gràcia, del poder de l'amor gratuït rebut de Déu i ofert als germans.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Aprendre a viure el contrast

La Quaresma és l'escola d'una actitud cristiana important i necessària: saber viure el contrast entre l'ideal i la realitat. L'ideal de la nostra vida és la persona de Jesús en la creu, on el Senyor realitza la comunió plena amb el Pare que el porta a donar-se del tot en la mort i la resurrecció. I la realitat és la nostra vida humana feble i mediocre, personal i col·lectiva. Sovint vivim aquest contrast amb una frivolitat exasperant. Però hi ha situacions i experiències que ens el llenquen a la cara i el fan insuportable. Aleshores s'o-

bren al davant nostre tots els perills: negar la nostra mediocritat i atribuir tot el que és negatiu als altres, o negar l'ideal d'un amor que es dona dient que és impossible, que és utòpic o que és ineficaç, o que l'ideal d'un món millor només es pot aconseguir amb la mentida i la violència.

Saber viure el contrast vol dir aprendre a confessar que la mort i la resurrecció del Senyor és ara la veritat i el camí per aconseguir-la, i aprendre a reconèixer el nostre culpable allunyament de

la vida veritable sense caure en el pessimisme, l'abandó o la desesperació.

La Quaresma ens ensenya a fer aquest delicat camí, des de la pregunta «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna» (Mc 10,17) fins a la joia de la trobada: «És veritat, Mestre; teniu raó» (Mc 12,32), i el madur reconeixement del nostre pecat en un clima de desig i d'esperança: «Crec, Senyor, però ajudeu la meua poca fe» (Mc 9,24).

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

La Iglesia del resto: ¿quiénes quedarán? (IV)

Cuando vemos que el labrador poda los árboles, dejándolos medio desnudos, pensamos que, si los vegetales tuvieran sentimientos, sus gritos de protesta se oírían a kilómetros de distancia. No habría árbol que no estuviera orgulloso de sus ramas y sus hojas. ¿Quién puede pensar que sobran ramas y hojas, después del trabajo que cuesta hacerlas crecer a través de las inclemencias del tiempo y la aridez de la tierra? ¿No es mucho más bello un árbol frondoso?... Pero el labrador es terco y firme, su juicio es implacable. Y es que piensa, tiene experiencia, es sabio, hace caso a su sabiduría antes que a los sentimientos.

La poda es una purificación, que redundará en frutos abundantes.

No inventamos nada. Ya nos lo dijo Jesús. Para Él la poda es una limpieza (como el bautismo o su renovación en el sacramento de la reconciliación): «Mi Padre, como labrador, arranca los sarmientos secos, y a los que dan fruto los limpia (los poda) para que den más fruto» (Cf. Jn 15,1-2).

Desde hace muchos años, prácticamente desde la conclusión del Concilio Vaticano II, se escucha con frecuencia esta pregunta: ¿qué Iglesia queremos?; y, en consecuencia ¿qué Iglesia construimos? Esta forma de hablar puede esconder graves olvidos y errores. Antes se tendría que preguntar a Jesucristo qué Iglesia quiere Él, e incluso qué Iglesia va haciendo Él de hecho, de acuerdo con su manera de proceder a lo largo de la Historia de la Salvación. Porque quizá creamos que se trata sólo de «hacer», construir, inventar, cuando quizá en realidad Él quiera purificar y podar. Es más, en este caso, la poda, lo mismo que la extracción de la cizaña en el campo según la parábola, está reservada a quien lo sabe y puede hacer bien: el Padre, los ángeles que le obedecen, en el momento oportuno, de la manera conveniente...

Tenemos, eso sí, certezas extraídas de la escucha de las enseñanzas de Jesús y de la observación de su conducta. Quizá la característica fundamental de la Iglesia «purificada» es la pobreza. Una Iglesia pobre, no en el sentido de que haya buscado la pobreza por ella misma (o por cualquier otro motivo), sino en el sentido de que busca por encima de todo reconocer la obra de Dios en ella. Una Iglesia que sabe cuál fue el error, origen de su fracaso, cuando se dejó guiar por sus propios cálculos, no escuchó a Dios, ni le pidió su favor, se creía sabia y capaz, se fió de sus propias fuerzas y de los recursos que le ofrecía el mundo.

—Jesucristo no buscó nunca una Iglesia de «élite», una minoría elegida de fieles «puros». Nunca se disimularon los pecados y debilidades de sus discípulos. Formaba parte de su pobreza incluso el hecho de cometer errores morales. Tampoco se rodeó de personas influyentes o de gente señalada por su capacidad intelectual o por su poder político o económico ni por su liderazgo cultural...

—Los fieles miembros de la Iglesia salida de la prueba no están «obsesionados» por los resultados. Saben que Dios cuenta con ellos, pero trabajan a fondo perdido: la acción y los frutos son suyos, porque están en ellos, pero sólo son consecuencia del poder y de la gracia de Jesucristo.

—«La Iglesia del resto» asume cualquier sufrimiento, en forma de fracaso, soledad, acoso, carencia de medios, etc., porque está convencida de que acompaña a su Esposo en su muerte y resurrección. No le resulta extraña cualquier forma de muerte si sigue fiel a su Esposo. Al contrario, está segura de que el amor seguirá triunfando.

«La Iglesia del resto» es el triunfo del don, de la gracia, del poder del amor gratuito recibido de Dios y ofrecido a los hermanos.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

CULTURA

Aules obertes d'Història i Arts Cristianes

ATENEU UNIVERSITARI SANT PACIÀ
FACULTAT ANTONI GAUDÍ
D'HISTÒRIA, ARQUEOLOGIA
I ARTS CRISTIANES

L'Ateneu Universitari Sant Pacià ofereix en règim obert a alumnes oients que desitgin completar la seva formació cultural o humanística, algunes de les matèries que relacionen especialment la història, la teologia i l'art en el marc del necessari diàleg entre fe i cultura en el món d'avui. Algunes matèries ofertes el segon semestre són les següents:

- «L'art espiritual del camí cistercenc» (3 ECTS). Prof. Dr. Lluç Torcal. Curs intensiu: del 3 al 6 d'abril - De 10 a 13.30 h - Curs de Primer cicle.
- «Música, Litúrgia i Teologia» (3 ECTS). Prof. Dr. Jordi-Agustí Pi-qué. Curs intensiu: del 4 al 8 de juny (horari a concretar) - Curs de Segon cicle.

La matrícula per als alumnes oients és de 47 € per ECTS les matèries de 1r cicle, i de 67 € per ECTS les matèries de 2n cicle. Informació i matrícula: Facultat Antoni Gaudí (AUSP) - Diputació 231, 08007 Barcelona - tel. 934 534 925, secdocencia.antonigaudi@edusantpacia.cat, www.facultat-antonigaudi.cat

Converso

Aquesta pel·lícula-documental del director David Arratibel ha estat guardonada amb el premi Bravo 2017 de cinema. És la història real, explicada en forma de conversa, de la descoberta de la fe per part de diversos membres de la família del director.

Es projectarà el proper dissabte 17 de març, a les 18.30 h, al Foment cultural i artístic de **Molins de Rei**, organitzat per la Parròquia de Sant Miquel, i també a les 20 h, al temple parroquial de **Sant Pere de Ribes**, després de la missa vespertina.

La meua Bíblia.

La Història més gran en petit

Una selecció de belles històries bíbliques de l'Antic i del Nou Testament, narra des amb un llenguatge adaptat i amb il·lustracions simpàtiques i acolorides, amb les quals els nens podran aprendre un munt de coses noves i descobrir la Història més gran i meravellosa mai explicada. Editat per San Pablo, en castellà i català. Octavio Figueredo Rueda - Marca Cucurela Pinilla. Il·lustracions de Jesús López Pastor.

Presentació del llibre Y camino con ellos

El dissabte 17 de març, a les 18 h, a la Llibreria Paulines (Ronda de Sant Pere, 19 - Barcelona), tindrà lloc la presentació d'aquest llibre.

És un llibre d'Antonia Puga Ortiz sobre l'atenció religiosa a les persones terminals i amb malalties greus.

Hi seran presents, a més de l'autora, Marta Argilès, psicòloga, i Javier Velasco, biblista i prologuista del llibre.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Demanem a Déu el coratge per demanar perdó i la capacitat d'aprendre i escoltar allò que Ell ens està dient» (17 de gener).

@Pontifex: «El missatge de l'Evangeli és una font de joia: una joia que es propaga de generació en generació i de la qual en som hereus» (19 de gener).

@Pontifex: «No n'hi ha prou amb escoltar una ensenyança religiosa o aprendre una doctrina; el que volem és viure com Jesús va viure» (18 de gener).

@Pontifex: «No hi ha millor medicina per guarir moltes ferides que un cor que coneix la misericòrdia» (21 de gener).

VIDA DIOCESANA

Aplec de l'Esperit: Crist és la vida

Poc més de dos mesos i ja hi som! L'Aplec de l'Esperit, habitual cita del jovent cristià de Catalunya es realitzarà el 19 i 20 de maig a Tortosa. Aquí van algunes informacions tècniques, per a que no et despitis.

La **inscripció** es fa a través d'un formulari. Cada inscripció genera un codi que es pot modificar fins a una setmana abans de l'Aplec. Així doncs, no passa res si encara no saps quants joves del teu grup vindran. Crea ara la fitxa i ja aniràs ampliant-la a mesura que tinguis més dades! Link: <https://aplecdelesperit.cat/inscripcio/>

Quant al **transport**, des del Bisbat s'organitzaran busos per a poder anar fins a allà. La diòcesi assumirà el cost dels busos i, per tant, el viatge no suposa una despesa per al participant. Per a una

bona previsió, us demanem que reserveu la vostra plaça! Per a comptar amb tu cal que ens enviïs un correu a santfeliujove@gmail.com dient que voleu venir amb el bus diocesà i indicant el número de codi que se us ha atorgat.

Important, el **preu**: el cost és de 30 € per participant si el pagament es fa abans del 19 d'abril. Si es fa a partir d'aquesta data el preu és de 35 €. Si la vostra inscripció és com a grup cal fer el pagament de forma conjunta. Concepte de l'ingrés s'ha d'indicar: CODI + Bisbat Sant Feliu de Llobregat + Aplec. Núm. de compte:

ES33-0081-0088-1200-0196-2203.

ATENCIÓ! Si només hi aneu un dels dos dies cal que ho indiqueu a observacions i, de moment, no feu cap tipus d'ingrés. En el vostre cas rebreu informació més endavant sobre el possible pagament i preu.

Assemblea General de Càritas

Tindrà lloc, per primera vegada, el 17 de març de 2018, a la Casa de l'Església de St. Feliu de Ll., amb la presència del bisbe Agustí Cortés; el delegat episcopal, Mn. Anton Roca; el director, Joan Torrents; la secretària general, Anna Maria Rubio; membres de les juntes de les diferents Càritas parroquials i interparroquials; membres del Consell diocesà de Càritas de St. Feliu de Llobregat; personal contractat i altres persones. En total, unes dues-centes persones. Es presentaran les conclusions dels treballs previs, hi haurà una ponència formativa a càrrec de Jesús Pérez Mayo, director de Càritas Diocesana de Mérida-Badajoz, un dinar de germanor i una eucaristia com a cloenda.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts

Durant la segona quinzena del mes de febrer, aproximadament, el bisbe Agustí ha realitzat la Visita Pastoral a aquest arxiprestat. En dos dies diferents, s'ha reunit personalment amb cada prevere i diaca del territori, mentre que el dimarts 27 es van reunir i dinar tots plegats. El dijous 22 de febrer va tenir lloc la cita amb el Consell Pastoral Arxiprestal, molt fructuosa. En aquest arxiprestat hi ha una presència important de comunitats religioses i el dilluns 26 es van reunir amb el Bisbe, i van celebrar l'eucaristia i el sopar junts. L'acte de cloenda va tenir lloc el dissabte 3 de març al col·legi dels salesians de Sant Vicenç dels Horts.

Arxiprestat de Montserrat. Durant la segona quinzena de març tindrà lloc la Visita Pastoral a

El Sr. Bisbe amb el Consell Pastoral Arxiprestal

aquest arxiprestat i d'aquesta manera es clourà el recorregut pels nou arxiprestats de la diòcesi.

Vetlla de pregària al Seminari

Dissabte 17 de març, a les 19.30 h, hi haurà aquesta vetlla amb motiu del Dia del Seminari que se celebra el diumenge més proper al dia de Sant Josep. L'acte començarà amb l'adoració al Santíssim Sagrament, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Sergi Gordo, i també hi haurà dos testimonis vocacionals. Finalment, s'oferirà un refrigeri per finalitzar la trobada.

AGENDA

Recés de Quaresma. Un moment de meditació i reflexió per apropar-nos a les festes pasquals: «A l'ombra de la creu s'entreveu la Resurrecció». Dissabte 20 de març, de 10.30 a 13.30 h, Església de Sant Pere de Castellet, Pantà de Foix. No cal avisar, només cal ser puntuals. Si us voleu quedar a dinar, el podeu portar. Després posada en comú a la tarda. Més info: Mn. Valentí, t. 938 980 051.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / SI 29 / Jo 4,43-54]. Sant Inocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orión, prev. salesià.

13. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / SI 45 / Jo 5,1-3a.5-6]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / SI 144 / Jo 5,17-30]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / SI 105 / Jo 5,31-47]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Raimon (Raimundo) de Fitero, abat català, fundador de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fundadora de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / SI 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / SI 7 / Jo 7,40-53]. Sant Patrici (†461), bisbe evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / SI 50 / He 5,7-9 / Jo 12,20-33. *Es poden llegir les lectures del cicle A:* Ez 37,12-14 / SI 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: Jo 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; *Tortosa:* Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

Diumenge IV de Quaresma (B)

COMENTARI

Déu ens salva per gràcia no és fruit d'obres nostres

Els llibres de les Cròniques fan lectura teològica de la història des de l'òptica del Temple perquè cal « cercar Déu » com l'únic camí que porta felicitat.

Recordant com *els caldeus incendiaren el Temple de Déu, derrocaren les muralles deportant a Babilònia els escapats de morir per l'espasa*, primer destaca la culpa que motivà la desfeta: *Tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions.*

Com els profetes, 2Cr acaba amb anunci d'esperança: *El Senyor m'ha encomanat —a Cir, rei de Pèrsia— que li construis un temple a Jerusalem. Si hi ha algú del seu Poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugí.*

El tema central de la carta als Efesis és el designi de Déu, preparat des de l'eternitat, amagat durant segles, realitzat per Jesucrist, revelat per l'Esperit als Apòstols i desenvolupat en l'Església.

La secció 2,1s presenta en comparació els fruits de l'obra de Déu en nosaltres. En l'«*abans*» hi ha *mort i esclavatge*; en l'«*ara*», *vida i alliberament*.

Cal, però, dir la veritat sencera: *per gràcia us ha salvat a vosaltres que heu cregut*. Perquè és la fe el que ens connecta a Crist, l'únic Salvador. Per això, tot i ser *do de Déu i no fruit d'unes obres*, també és veritat que *Déu ens ha creat per dedicar-nos a unes bones obres*.

Nicodem és ocasió per anunciar Jesús la novetat radical de la identitat cristiana: *cal néixer de nou i de dalt*.

Com *Moisès en el desert enlairà la serp*: la singularitat de l'episodi (Nm 21) fou l'exigència de *fixar la mirada en la serp d'aram*; així *qui hagi estat picat, si la mira, salvarà la vida*. Sabent que *qui salvava no era allò que mirava sinó Tu, Senyor, que salves tothom* (Sv 16,7).

Substituint el *mirar pel creure*, Jesús fa veritable Lectio Divina de Nm 21: *El Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en Ell tingui vida eterna*.

Per a Jn, la Creu és ja també *exaltació/enlairament* on més alt arriba l'amor de Déu al món.

Els qui no creuen, ja han estat condemnats perquè s'han estimat més la foscor que la Llum. Rebutjar la Llum no és cosa teòrica; hi ha en joc una opció moral i espiritual. *Tothom qui obra malament té odi a la Llum*.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys. Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugí.»

▶ Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia. No ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n; som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist per dedicar-nos a unes bones obres que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

▶ Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

▶ Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediabilmente contra su pueblo. Incendieron el templo de Dios, derribaron la muralla de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destruyeron los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

▶ Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos:

Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya, Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó a Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»